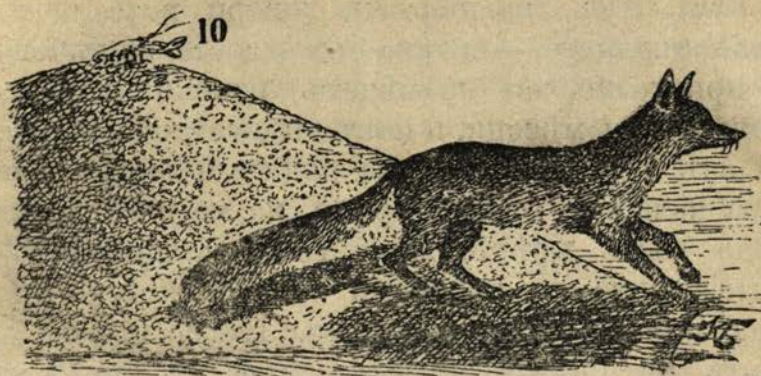

Тя повървала, и отъ срамъ побѣгнѣла въ гората.

Тѣй ракѣтъ надхитрилъ лисицата и вземалъ всичкото жито.

Зайчо и Маца.

Зайчо. Много е тѣжъкъ нашия животъ, мила Мацо! Пó-прѣди азъ си живѣхъ съ мама и тата свободно изъ полето и гората, — хранѣхме се ние съ трѣвица и никому не прѣчехме. По нѣкога само попасвахме изъ овеситѣ, но и тогава съ голѣмо прѣдпазване. Ето обаче въ единъ нещастенъ день ловеца ме хванѣ, турнѣ ме въ чантата си, и като дойде у дома си, подари ме на братчето си Коста. О, какви ли мъки не прѣтѣглихъ азъ, горкия!

Мъкнѣ ме, проклѣтото дѣте, отъ една стая въ друга за ушитѣ, увива ме въ кърпа и ме хвърля насамъ натамъ, като пашкулъ; острига ми мустацитѣ и козината, орѣза ноктитѣ ми, — цѣлъ ме огрози и остави ме, най-послѣ, Мацо, тукъ, гдѣто сега сме съ тебе